

KRÁLOVNÁ SEVERSKEJ KRIMI

TOP
Krimi

Camilla Läckberg

STRÁŽCA
MAJÁKA

STRÁŽCA MAJÁKA

Camilla Läckberg

STRÁŽCA
MAJÁKA

Zo švédčiny preložila Mária Bratová

slovar

Copyright © Camilla Läckberg 2009
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014
Translation © Mária Bratová 2014

ISBN 978-80-556-1195-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami; ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Charliemu

Až keď položila ruky na volant, videla, že ich má krvavé. Dlane sa jej lepili na kožený potah. Ignorovala to, zaradila spiatočku a trochu prirýchlo vyrazila z garáže. Počula, ako spod pneumatík frka štrk.

Mali pred sebou dlhú cestu. Šibla pohľadom na zadné sedadlo. Sam spal zabalený v deke. Vlastne by mal byť pripútaný, ale nemala srdce budiť ho. Musí preto šoférovať čo najopatrnejšie. Podvedome zjemnila tlak na plynový pedál.

Letná noc začala pomaly prechádzať do briezdenia. Hodiny tmy sa skončili, skôr než vôbec nastali. A napriek tomu sa jej táto noc zdala nekonečná. Všetko sa zmenilo, keď Fredrikove hnedé oči nehybne civeli na strop. Pochopila, že s tým nič neurobí. Musela však zachrániť seba a Sama. Nemyslieť na krv, nemyslieť na Fredrika.

Existuje len jediné miesto, kam môže ujsť.

O šesť hodín neskôr ta dorazili. Fjällbacka sa práve prebúdza. Zaparkovala pred budovou, kde sídlila hliadka Pobrežnej stráže. Chvíľu si lámala hlavu, ako z auta poprenáša celý náklad. Sam naďalej hlboko spal. Zo skrinky vytiahla balíček vreckoviek a najlepšie, ako sa len dalo, si potierala ruky. No krv išla dolu ťažko. Potom z kufra auta vytiahla batožinu a ťažké tašky čo najrýchlejšie odviekla k Badholmenu, kde kotvila loď. Znepokojovalo ju, že by sa Sam mohol zobudiť, preto auto zamkla, aby náhodou nevystúpil a nepadol do vody. S námahou navláčila cestovné tašky na loď a aj tú zamkla, akoby tým mohla zabrániť krádeži. Potom sa rozbehla naspäť k autu a uľavilo sa jej, až keď zistila, že Sam stále spí rovnako pokojne. Zobrala ho do náručia a v deke odniesla na loď. Pozerala sa pod nohy, aby náhodou nepadla. Opatrne uložila Sama a pokúsila

sa naštartovať. Motor síce zakašľal, ale vzápätí sa chytil. Už dlho neriadila loď, cítila však, že si s tým poradí. Vycúvala a potom sa vymotala z prístaviska.

Slnko už svietilo, no zatiaľ nehrialo. Keď premohla najväčšiu hrôzu uplynulej noci, pomaly ju opúšťalo aj napätie. Pozrela na Sama. Môže ho to, čo sa stalo, poznačiť na celý život? Päťročné dieťa je krehké. Kto vie s istotou povedať, čo sa v ňom odohralo? Bez váhania však urobí čokoľvek, len aby sa úplne uzdravil. Bozkami z neho zmyje všetko zlo, rovnako ako keď si pri bicyklovaní odrel kolienka.

Cestu poznala dobre, spomenula si na každý ostrovček i záliv. Zamierila k Väderöbodu. Pomaly opúšťala pásmo ostrovčekov a skál pri pobreží a dostávala sa na otvorené more. Vlny sa dvíhali vyššie, čelo lode ich rozrážalo a potom hlučne dopadalo na hladinu. Páčilo sa jej, keď sa kvapky slanej vody rozprskli na jej tvári, ba na chvíľu si dovolila spokojne zatvoriť oči. A keď ich znova otvorila, v diaľke sa už črtal Sivý ostrov. Srdce jej poskočilo. Tento pocit sa opakoval vždy, keď zazrela ostrov, na ňom domček a maják, čo sa beľe a hrdo týčil k modrej oblohe. Ešte bola pridaľeko, aby rozoznala farbu domu, ale pamätala si jeho sivé okenice, biele rohy aj ružové šípové ruže, čo rástli pri múre na záveternej strane. Toto bola jej sloboda, jej raj. Jej Sivý ostrov.

Fjällbackský kostol zaplnený do posledného miesta sa priam topil v kvetoch. Všade samé vence, kytice s hodvábnymi stuhami a nápismi s posledným zbohom.

Patrik sa ani neopovážal pozrieť na bielu rakvu, čo stála uprostred mora kvetov. Medzi kamennými múrmi vládlo mrazivé ticho. Na pohrebe starých ľudí bolo vždy počuť nejaký šum a mumlanie. Trúchliaci si väčšinou šepkali o nebožtíkovej chorobe, jeho utrpení a o tom, že smrť je preňho vlastne vykúpením. Podaktorí už mysleli skôr na kar a na teplú kávu. No dnes tu bolo naozaj hrobové ticho. Smútoční hostia s ťažkým srdcom uvažovali o nespravodlivosti. Lebo toto by sa naozaj nemalo stávať.

Patrik zaodfňal, zdvihol hlavu a zadíval sa na kupolu, aby žmurkaním nejako zahnal slzy. Pevne pritom zvieral Erikinu ruku. Oblek akoby ho zväzoval, svrbelo ho v ňom

celé telo a musel si odopnúť horný gombík na košeli, aby sa vládol nadýchnuť, lebo sa mu zdalo, že sa o chvíľu zadusí.

Ozvena odbíjania vežových hodín sa niesla medzi múrmi. Pri tomto zvuku sa mnohí strhli a znova sa zadívali na rakvu. Zo sakristie vyšla farárka Lena a podišla k oltáru. Ona ich tu aj sobášila, hoci teraz sa mu zdalo, že to bolo najmenej pred sto rokmi, v inej realite. Vtedy tu bolo príjemne, veselo a radostne. No teraz bola Lena vážna. Patrik sa pokúšal vyčítať z výrazu jej tváre, či si aj ona myslí, že sa stalo čosi zlé a nespravodlivé. Alebo skalopevne verí, že všetko na svete má svoj zmysel?

Opäť sa mu do očí nahrnuli slzy, ale tentoraz si ich zotrel opakom dlane. Erika mu nenápadne podala vreckovku. Keď napokon doznel posledný organový tón, nastalo krátke ticho. Až potom sa Lena ujala slova. Hlas sa jej spočiatku chvel, postupne však spevnel.

– Život sa môže zmeniť v jedinom okamihu. No Boh je vždy s nami, dokonca aj dnes.

Patrik videl, ako sa jej pohybujú pery, ale už ju nepočúval. Nechcel. Tá odrobinka viery, čo v ňom žila od detstva, navždy zmizla. Lebo to, čo sa stalo, nemôže mať nijaký zmysel. Znova pevne stisol Erikinu ruku.

– S hrdosťou môžem oznámiť, že dodržiavame časový plán. Presne o dva týždne bude vo Fjällbacke slávnostné otvorenie Kúpeľného hotela.

Erling W. Larson sa vystrel a pohľadom prebehol po všetkých členoch mestského zastupiteľstva, akoby očakával aplauz. Musel sa uspokojiť s ich pochvalným pokyvkávaním. – Toto je obrovský úspech pre celý náš kraj, – dodal na upresnenie. – Úplná renovácia čohosi, čo sa dá pokladať za miestny klenot a čo my odteraz môžeme ponúkať ako moderné a konkurencieschopné zdravotné stredisko. Alebo kúpele, teda spa, ako sa to pekne označuje, – prstami naznačil úvodzovky. – Zostáva už len dotiahnuť niekoľko drobných detailov, pozvať vybraných hostí, aby zariadenie podrobili predbežnej skúške a, samozrejme, pripraviť grandiózne otvorenie.

– Znie to fantasticky. Mám ešte pár otázok, – Mats Sverin, ktorý pred niekoľkými mesiacmi dostal v zastupiteľ-

stve post ekonomického riaditeľa, zamával perom, aby na seba upriamil Erlingovu pozornosť.

No Erling sa tváril, že si nič nevšimol. Nenávidel všetko, čo súviselo s papierovaním a so sumarizovaním. Radšej vyhlásil poradu za skončenú a utiahol sa do rozľahlej pracovne.

Po chybe s reality show Fucking Tanum nikto neveril, že sa pozbiera, no odrazu vyrukoval s ešte väčším projektom. Ani na okamih o ňom nezapochyboval, dokonca ani keď sa doňho pustili kritici. Lebo bol zrodený na úspech.

Samozrejme, že ho to niečo stálo, práve preto odišiel do ozdravovne Ljuset v Dalarne, aby si trochu oddýchol a načerpal nové sily. A opäť mal šťastnú ruku, lebo keby tam necestoval, nikdy by sa nezoznámil s Vivianne. Stretnutie s ňou znamenalo prelom v jeho pracovnom aj súkromnom živote. Ešte si ho nijaká žena tak neopantala a to, čo sa teraz stalo skutočnosťou, bola vlastne jej vízia.

Neodolal pokušeniu, zdvihol slúchadlo a zavolał jej. Dnes už po štvrtý raz, ale zvuk jej hlasu mu stále spôsobil príjemné zimomriavky. Kým telefón vyzváňal, od nápatia ani nedýchal.

– Ahoj, miláčik, – povedal, keď zdvihla. – Iba som chcel vedieť, ako sa ti darí.

– Erling, – odvetila zvláštnym tónom a on sa pri jeho počutí cítil ako zamilovaný školák. – Darí sa mi presne tak, ako keď si mi volal pred hodinou.

– To som rád, – odvetil a nahlúplo sa usmial. – Iba som sa chcel ubezpečiť, že sa máš dobre.

– Viem, a ľúbim ťa za to. No pred otvorením máme toho veľa a verím, že nechceš, aby som musela pracovať po večeroch.

– Rozhodne nie, ty moja mudrlantka.

Rýchlo sa rozhodol, že ju už nebude vyrušovať telefonátmi, lebo večery boli posvätné.

– Tak pekne pracuj, aj ja budem, – do slúchadla vyslal niekoľko vzdušných bozkov a položil. Potom sa na kancelárskej stoličke pohodlne oprel dozadu, ruky zopäl za hlavou a dožičil si krátke snívanie o večerných radovánkach.

V dome páchla zatuchlina. Annie pootvárala všetky okná aj dvere, aby svieži vietor prefúkal miestnosti. V prievane takmer spadla váza, ale v poslednej chvíli ju zachytila.

Sam ležal v izbičke vedľa kuchyne. Celé roky ju nazývali hosťovská napriek tomu, že v nej kedysi bývala. Rodičia spávali na poschodí. Nazrela k Samovi, cez plecيا si prehodila šál a zobrala si veľký hrdzavý kľúč, čo odjakživa visel na klinci pri vchodových dverách. Potom sa pobrala ku skalám. Vietor jej prenikal cez šaty. S domom za chrbtom sa zadívala k horizontu. Okrem domu stála na ostrove už len jedna stavba – maják. Drevená búda na rybárske náradie pri brehu bola taká malá, že sa vlastne ani nerátala.

Vybrala sa k majáku. Gunnar zrejme premastil zámku, lebo kľúč sa v nej otočil až prekvapujúco ľahko. Keď však otvárala dvere, zaškrípali. Hneď za nimi sa začínalo úzke a strmé schodište. Musela sa pridržať zábradlia, aby po ňom vyšla.

Prekrásny výhľad až vyrážal dych a mala ho veľmi rada. Na jednej strane videla len more a horizont, na druhej pás skalnatých ostrovčekov a fliačky zeme. Maják sa nepoužíval už dlhé roky. Zostal na ostrove ako pamätník zašlých čias. Lampa na ňom prestala svietiť, plech aj železné skrutky pomaly zhrdzaveli pôsobením slanej vody a vetra. V detstve sa hore v majáku hrávala najradšej. Vyzeralo to tam ako v domčeku na hranie, ibaže vysoko nad zemou. Zmesťila sa sem len posteľ, kde strážca majáka oddychoval počas dlhej služby, a jedna stolička, na tej vyesedával a sledoval plavebné trasy.

Lahla si na posteľ. Z prikrývky ju ovanul hnilobný puch, ale zvuky naokolo boli ako v časoch jej detstva. Škrekot čajok, vlny narážajúce o skaly, škrípanie a vrzganie ako stony starého majáka. Tu hore bolo všetko jednoduché. Jej rodičia sa často znepokojovali, že ich jediné dieťa sa musí na ostrove samo nudiť. Ale ich obavy boli zbytočné. Jej sa tu páčilo. A nebola tu sama. To by im však vysvetlila len ťažko.

Mats Sverin vzdychal a prekladal papiere na svojom pracovnom stole. Dnes bol opäť jeden z tých dní, keď na ňu nevládal prestať myslieť. A klásť si otázky. V takéto dni toho zvyčajne veľa neurobil, našťastie ich však bolo čoraz menej. Pomaly sa začal od nej odpútať, aspoň v to dúfal. No, pravdupovediac, vedel, že sa mu to nikdy nepodarí úplne. Ešte vždy mal jej tvár pred sebou veľmi jasne a svojím spô-

sobom bol za to vďačný. No zároveň si veľmi želal, aby bol ten obraz nejasný a rozmazaný.

Pokúsil sa znova sústrediť na prácu. Keď mal dobrý deň, pokladal ju za naozaj príjemnú a zmysluplnú. Lebo sadnúť si do kresla ekonomického šéfa mestského zastupiteľstva, neustále mať na zreteli politické ohľady a k tomu rozumný marketing, to považoval za výzvu. Počas mesiacov, ktoré strávil v tejto práci, väčšinu času venoval projektu Kúpeľný dom. Tešilo ho, rovnako ako väčšinu obyvateľov Fjällbacky, starousadlíkov aj tých, ktorí sa už odsťahovali, že stará budova sa konečne zrekonštruovala. Neraz ho priam bombardovali sťažnosťami aj otázkou, prečo úrad dovolil, aby taká krásna budova takto spustla. No a teraz jej vrátili pôvodný lesk.

Chcel veriť, že Erling sa nemýli vo svojich bombastických tvrdeniach o enormnom úspechu, ktorý dosiahnu realizáciou projektu. No v Matsovi predsa len hľadala istá pochybnosť. Projekt už zhltol neuveriteľné financie na prestavbu a obchodný plán, ktorý Erling predložil, sa zakladal na príliš optimistickej kalkulácii. Preto sa pri rozličných príležitostiach pokúšal predniesť svoj názor, lenže bez najmenšieho ohlasu. Navyše ho kváril nepríjemný pocit, že čosi nie je v poriadku, a hoci opakovane preskúmal všetky ekonomické podklady, nikdy nenašiel nič, čoho by sa mohol zachytiť, takže nakoniec musel aj tak iba konštatovať, že projekt si vyžiadal obrovské náklady.

Pozrel na hodinky a zistil, že je čas na obed. Už sa ani nepamätal, kedy naposledy cítil hlad či chuť na jedlo, no vedel, že jesť sa musí. Dnes bol štvrtok a to značí, že v reštaurácii Kälaren bude hrášková polievka a palacinky. Možno dostane do žalúdka aspoň niečo.

Pri ukladaní rakvy do zeme mali byť len najbližší. Ostatní smútoční hostia sa preto mlčky vytratil. Erika pevne stískala Patrikovu ruku. Kráčali hneď za rakvou a každý krok pociťovala ako bodnutie do srdca. Pokúsila sa presvedčiť Annu, aby sa nevystavovala takej bolesti, ale sestra nastojila na zvyčajnom pohrebe za jej prítomnosti. Osud alebo náhoda totiž chceli, aby sa práve v tom čase prebrala z apatie. Erika sa vzdala úsilia prehovoriť ju na zmenu názoru.

Namiesto toho pomáhala zabezpečiť, aby Anna a Dan pochovali svojho syna s cirkevnými obradmi.

No v čomsi sestre predsa len nevyhovela. Anna totiž chcela, aby sa na pohrebe zúčastnili všetky deti, ale Erika rázne rozhodla, že malé zostanú doma. Príšť mali iba dve najstaršie, Danove dcéry Belinda a Malin. Lisen, Adriana, Emmu a Majku strážiła Patrikova mama Kristina. Samozrejme, aj dvojčatá. Erika sa obávala, že to bude na Kristinu priveľa, no svokra ju upokojovala, že dve hodiny, kým potrvá pohreb, to s deťmi určite vydrží.

Pri pohľade na Anninu takmer holú hlavu jej zvieralo srdce. Lekári jej ju museli oholiť, keď sa chceli dostať do lebky, aby uvoľnili tlak, čo sa v nej tvoril. Ak by nezakročili, hrozilo riziko stáleho poškodenia mozgu. Vlasý jej už opäť vyrastali, ale tmavšie než predtým.

Na rozdiel od Anny a vodiča v druhom aute, ktorý zahynul hneď po havárii, Erika sa z toho dostala priam zázračne. Mala iba silný otras mozgu a pár zlomených rebier. Dvojčatá boli pomerne malé a narodili sa cisárskym rezom, ale boli silné a zdravé, takže po dvoch mesiacoch ich prepustili z nemocnice.

Erika sa pri pohľade na sestrinu hlavu a malú bielu raku zadúšala plačom. Anna utrpela ťažké poranenie hlavy a zlomeninu panvových kostí. Aj jej urobili cisársky rez, ale zranenia dieťaťa boli také vážne, že lekári mu nedávali veľkú nádej na prežitie. A po týždni chlapec dodýchal.

S pohrebom sa muselo čakať, lebo Anna nemohla opustiť nemocničné lôžko. Včera ju však prepustili. No a dnes pochovávali jej synčeka, ktorého očakávali s veľkou láskou. Erika sledovala, ako Dan opatrne pritlačil vozík s Annou k hrobu a položil jej ruku na plece. Anna ju však vzápätí zo seba striasla. Takto sa správala od nešťastia. Prežívala nesmiernu bolesť a odmietala sa o ňu podeliť s niekým iným. Zato Dan sa potreboval podeliť o tú svoju, ale nie s hocikým. Patrik aj Erika sa s ním pokúšali hovoriť čo najviac a všetci v jeho blízkosti robili preňho, čo sa dá. Lenže on svoju bolesť nevedel prežívať s nikým iným, len s Annou. A ona zasa nevládala.

Erika napriek všetkému chápala sestrinu reakciu. Poznala ju veľmi dobre a vedela, čím si už prešla. Život s Annou

nezaobchádzal v rukavičkách, ale toto nešťastie ju zlomilo načisto. To všetko si Erika uvedomovala a zo srdca si želala, aby to bolo inak. Anna potrebovala Dana oveľa viac než doteraz a Dan potreboval Annu. Napriek tomu pôsobili vedľa seba ako dvaja úplne cudzí ľudia. Malá biela rakva pred ich očami klesala do zeme.

Erika načiahla ruku a položila ju na sestriho plece. Anna sa nevzpierala.

Annie, plná nepokojnej energie, sa pustila do upratovania a prania. Vetranie domu prospelo, ale pach zatuchliny sa ešte vždy držal v záclonách aj v postelnej bielizni. Všetko nahádzala do obrovského koša a odviekla ho k mostíku. S malým toaletným mydlom a so starou rumpľou, čo bola v dome, pokiaľ jej pamäť siahala, si vykasala rukávy a dala sa do namáhavej práce vyčistiť všetko ručne. Podchvíľou sa však obzerala k domu, aby sa ubezpečila, že Sam sa nezobudil a nevybehol von. Spal nezvyčajne dlho. Zrejme to nejakú súviselo s reakciou na šok, a v tom prípade je len dobre, ak sa poriadne vyspí. Ešte hodinu, rozhodla sa, potom ho zobudí a postará sa, aby dostal čosi do žalúdka.

Vtom si však uvedomila, že v dome asi nie je veľa potravín. Rýchlo rozvešala bielizeň na pôjde a pustila sa prezeráť špajzu. Našla len konzervu rajčinovej polievky a jednu s párkami. Na dátum spotreby sa ani neopovážila pozrieť. No takéto potraviny vydržia večnosť, takže dnes si s nimi určite vystačia.

Vôbec ju nelákala predstava, že sa musí vybrať do mestečka. V bezpečí sa cítila len tu. Nechcela stretnúť nijakých ľudí, potrebovala pokoj. Annie s konzervou polievky v ruke chvíľu uvažovala, čo si počne. Riešenie bolo iba jedno. Musí zavolať Gunnarovi. Po smrti rodičov sa staral o dom, takže ho určite smie požiadať o pomoc. Pevná telefónna linka síce nefunguje, ale mobil mal dobré pokrytie, takže rýchlo našla jeho číslo.

– Sverinová.

To meno v Annie vyvolalo toľko spomienok, že sa až strhla. Prešlo niekoľko sekúnd, kým sa zmohla na ďalšie slová.

– Haló! Kto volá?

– Ahoj, tu je Annie.

– Annie! – vykrikla Signe Sverinová.

Annie sa usmiala. Signe a Gunnara mala vždy rada a oni ju takisto.

– Dievča moje, si to naozaj ty? Voláš zo Štokholmu?

– Nie, som na ostrove, – na svoj údiv cítila, ako sa jej sťahuje hrdlo. Nečudo, veď spala len pár hodín a z veľkej únavy je precitlivená. Zaodfňala: – Prišla som včera.

– Ale, moja, mala si nás upozorniť! Určite by sme všetko pripravili a upratali. Teraz to tam musí vyzerat' hrozne a...

– Ani nebolo treba až tak upratovať, – Annie nesmelo prerušila Signin prúd reči. Už zabudla, ako rýchlo a veľa rozpráva. – Veď ste sa o všetko krásne starali. A trochu upratovania a prania ešte nikomu neublížilo.

Signe sa zachichotala.

– Dobre, ale aj tak si nás mohla požiadať o pomoc. My už vlastne ani nemáme čo robiť, teda ja a Gunnar. Ani vnúčatá nemáme. Matte sa odsťahoval z Göteborgu, no vrátil sa sem, lebo dostal prácu v mestskom zastupiteľstve v Tanume.

– To je pre vás dobré! A kedy sa takto rozhodol? – predstavila si plavovlasého, opáleného a vždy veselého Matteho.

– Vlastne ani neviem. Zomlelo sa to dosť narýchlo. Priplietol sa do nešťastného incidentu a potom sa mi videlo, že... Radšej nič, nevšímaj si ma. Nepočúvaj reči starej ufrflanej baby. Annie, čo si vlastne chcela? Môžeme ti nejakú pomôcť? A máš so sebou aj svojho malého fešáčka? Veľmi rada by som sa s ním zoznámila.

– Mám, Sam je tu, ale je trochu chorý.

Annie zmĺkla. Nič by ju nepotešilo väčšmi, než keby sa Signe stretla s jej synom. Ale až neskôr, keď sa zabývajú na ostrove a keď zistí, do akej miery ho poznačilo, čo sa stalo.

– Vlastne som vás chcela poprosiť, aby ste mi s niečím pomohli. Nejakú sme tu natenko s potravinami a nerada by som Sama ťahala na nákupy do... – nestihla dopovedať, Signe jej skočila do reči.

– Ale veď to je jasné, vieš, že ti radi pomôžeme. Gunnar chcel popoludní aj tak vyťahnuť loď a ja ti zatiaľ skočím do obchodu. Len mi nadiktuj, čo potrebujete.

– To mi naozaj pomôže a peniaze za nákup hneď vyplatím Gunnarovi.

– Dievča moje, to je v poriadku! Tak čo si mám napísať?

Annie priam videla, ako si Signe napravila okuliare, čo sa jej zosunuli na špičku nosa, a potom sa načiahla za papierom a perom. Hneď jej nadiktovala všetko, na čo si narychlo spomenula, vrátane sladkostí pre Sama, lebo v sobotu by mu určite chýbali. Poznal všetky dni v týždni a už v nedeľu večer začal odratúvať, koľko je do soboty, keď dostane nový balíček maškôt.

Keď dotelefonovala, uvažovala, či by nemala zájsť za Samom a opatrne ho zobudiť. No čosi jej navrávalo, aby mu ešte dožičila čas.

Na policajnej stanici vládol pokoj. Bertil Mellberg sa neobvykle útlcitne opýtal Patrika, či si želá, aby prišli na pohreb. No Patrik zavrtel hlavou. Do práce sa vrátil len pred niekoľkými dňami a všetci chodili okolo neho po špičkách. Dokonca aj Mellberg.

Paula a Mellberg ako prví dorazili na miesto nehody. Pri pohľade na autá, rozmlátené a poskrúcané na nepoznanie, neverili, že haváriu niekto prežil. Keď nazreli jedným oknom, ihneď spoznali Eriku. Pred necelou polhodinou sanitka odviezla Patrika z policajnej stanice, a teraz je jeho žena alebo mŕtva, alebo ťažko ranená. Zdravotníci im nevedeli poskytnúť nijakú jasnú informáciu o rozsahu poranení a práca hasičov na rozrezávaní vozidiel sa vliekla neznesiteľne dlho.

Martin a Gösta, ktorí mali inú robotu, sa o nešťastí aj o Patrikovom kolapse dozvedeli až o niekoľko hodín neskôr. Okamžite vyrazili do uddevallskej nemocnice, kde celý večer nepokojne prešlapovali na chodbe. Patrik ležal na oddelení intenzívnej starostlivosti a Eriku a jej sestru Annu, ktorá sedela vedľa nej, museli narychlo operovať.

No teraz bol Patrik späť. Vďaka bohu, nešlo o srdcový infarkt, čoho sa spočiatku obávali, ale o záchvat spôsobený ochorením ciev. Po troch mesiacoch práceneschopnosti mu lekári dovolili nastúpiť do práce, ale prísne mu nariadili, aby sa vyhýbal stresu. Ako si to predstavujú? čudoval sa Gösta. Doma má dve novorodeničky a k tomu to všetko, čo sa stalo Erikinej sestre. Veď z toho by bol vystresovaný aj čert!

– Nemali sme predsa len ísť? – zauvažoval Martin a krútil svojou šálkou kávy. – Patrik možno povedal nie, ale v podstate čakal, že prídeme.

– Nie, myslím si, že Patrik to hovoril vážne, – Gösta poškrabkal za ušami obľúbenca policajnej stanice psa Ernsta. – Určite tam bude viac než dosť národa. Tu sme užitočnejší.

– Ako to myslíš? Veď za celý deň telefón nezazvonil ani raz!

– To je ticho pred búrkou. Už v júni začnete túžiť po dni, ako je tento, bez opilcov, vlámačiek či bitky.

– To je pravda, – prikývol Martin. Na policajnej stanici bol stále pokladaný za zelenáča, hoci sa ním už necítil. Mal za sebou niekoľkoročnú prax a skúsenosti z vyšetrovania dosť zložitých prípadov. Navyše sa stal otcom a v tej chvíli, keď mu Pia porodila dcérku, zdalo sa, že podrástol o zo-pár centimetrov.

– Videl si tú pozvánku, čo sme dostali? – Göta sa načiahol po keksoch Ballerina a pustil sa do obvyklej procedúry, pri ktorej starostlivo oddeľoval svetlé cesto od čokoládového.

– Akú pozvánku?

– Dostalo sa nám tej cti, že sa z nás stanú pokusné králiky v novom zariadení vo Fjällbacke.

– Myslíš tým Kúpeľný dom? – Martin akoby trochu ožil.

– A čo iné? Erlingov nový projekt. Len dúfajme, že toto mu vyjde lepšie než tá šialená reality show Fucking Tanum.

– Mne sa to celkom páči. Mnohí chlapi sa rehocú pri predstave, že by si mali dať ošetriť tvár, ale raz som to v Göteborgu absolvoval a musím uznať, že to bolo skvelé. Ešte aj o pár týždňov som mal pleť ako detský zadoček.

Gösta znechutene zagánil na mladšieho kolegu. Ošetrovanie tváre? Tak na tú jeho nacápu kilá masti iba cez jeho mŕtvolu! – No veď uvidíme, čo nám ponúknu. Dúfam, že nejaké poriadne jedlo. Alebo aspoň slušné bufetové stoly.

– Sotva, – zasmial sa Martin. – Na takýchto miestach ide o udržiavanie línie, nie o dobrú žranicu.

Gösta sa vyčítavo zachmúril na kolegu, lebo sa cítil dotknutý. Vážil totiž na gram presne ako počas štúdií. Podráždene odfrkol a zobral si ďalší keks.

Keď vstúpili do domu, vládol v ňom dokonalý chaos. Maja a Lisen skákali po sedačke, Emma s Adrianom sa bili o déve-

dečko a dvojčatá z plných pľúc plakali. Patrikova mama vyzerala ako človek, ktorého od priepasti delí iba krôčik.

– Vďaka bohu, že ste už doma, – vyhrklo z nej a Erike aj Patrikovi vložila do náručia jedno nariekajúce dieťa. – Nechápem, čo to vošlo do tých detí. Akoby sa zbláznili. A týchto dvoch som sa pokúšala nakrímiť, lenže kým som dávala ješť jednému, druhý plakal, akoby ho drali z kože, takže prvý sa rozlútostil, rozreval sa a ... – odmlčala sa, aby nabrala dych.

– Mama, sadni si, – povedal Patrik. Odišiel po fľašku pre Antona, ktorého držal v náručí. Chlapček bol červený ako paprika a nariekal, až sa celý triasol.

– Prinesieš fľašu aj pre Noela? – poprosila ho Erika, ktorá sa pokúšala utíšiť druhého plačúceho synčeka.

Anton aj Noel boli ešte stále veľmi malí. Vôbec nie ako Majka, ktorá už ako dojča bývala pevná a silná. No v porovnaní s tým, ako vyzerali po narodení, boli už oveľa väčší. Vtedy ležali ako vtáčatka v inkubátoroch a z ich chudučkých ručičiek trčali hadičky. Boli to však bojovníci, čo im potvrdili aj v nemocnici. Pomerne rýchlo sa pozbierali a začali rásť, lebo radi a veľa papali. No strach a nepokoj Eriku neopúšťali ani teraz.

– Ďakujem, – Erika vzala fľašku, ktorú jej podával Patrik, a sadla si do kresla s Noelom v náručí. Ihneď sa pahltne pustil do mlieka. Patrik si sadol do druhého kresla s Antonom, ktorý stíchol rovnako rýchlo ako jeho brat. Erika v duchu uznala, že nemožnosť dojčiť predsa len má isté výhody. Starostlivosť o deti si mohli rozdeliť, čo sa nedalo pri Majke, pri ktorej sa cítila, akoby ju mala dvadsaťštyri hodín denne prisatú na prsník.

– Aké to bolo? – spýtala sa Kristina. Medzitým zložila zo sedačky Maju aj Lisen a požiadala ich, aby sa šli hrať do Majkinej izby. Emma s Adrianom už vybehli na poschodie, takže nastalo ticho.

– Neviem to opísať, – odvetila Erika. – Bojím sa o Annu.

– Aj ja, – pridala sa Patrik, ktorý sa opatrne pokúšal nájsť pohodlnejšiu polohu. – Vyzerá to tak, akoby Dana úplne odstihla od seba, vylúčila ho. Akoby bola medzi nimi priepasť.

– Viem, pokúšala som sa s ňou porozprávať. Ale po tom všetkom, čím si prešla... – Erika smutne zavrtila hlavou.

Bolo to hrozne nespravodlivé. Anna dlhé roky žila vo vzťahu, ktorý sa dal nazvať peklom, až v poslednom čase sa zdalo, že konečne našla duševný pokoj. Nesmierne sa tešila na dieťa, ktoré čakala s Danom. Nie, to čo sa stalo, je vyslovená hrôza.

– Emma a Adrian to zvládajú pomerne dobre, – Kristina pozrela hore, odkiaľ sa ozýval veselý smiech detí.

– No, dúfajme, – povedala Erika. – Teraz sú šťastní, lebo sa im vrátila mama. Ale nie som si istá, že už nastala reakcia na to, čo sa stalo.

– Asi máš pravdu, – súhlasila Kristina a pozrela na syna. – A čo ty? Nemal si ešte radšej zostať nejaký čas doma a poriadne si oddýchnuť? Nemysli si, že sa ti niekto poďakuje, aj keby si sa v práci zodral. To, čo sa ti stalo, ber ako varovanie.

– Teraz je tam tuším väčší pokoj než tu, – Erika kývla hlavou na dvojčatá. – Ale inak som mu tvrdila to isté.

– Je mi lepšie, lebo môžem zasa pracovať. Keby si ma však potrebovala, zostal by som doma dlhšie, to predsa vieš. – Patrik položil na stôl prázdnu dojčenskú fľašu a rutinným pohybom si vložil Antona na plece, aby si odrgol.

– Ale veď to zvládame.

Erika to myslela úprimne. Po narodení Majky sa cítila neustále v akejsi hustej hmle, no teraz bolo všetko iné. Okolnosti pri narodení dvojčiat jej zrejme nedovolili upadnúť do depresie. Navyše asi pomohlo, že deti už v pôrodnici získali isté návyky a pomerne pevný denný režim. Spinkali aj papali pekne približne v stanovenom čase, navyše spolu. Nie, naozaj sa neobávala, že by sa o svoje deti nezvládla postarať. A tešila sa každej sekunde, ktorú s nimi strávil. Pritom stačilo tak málo, aby o ne prišla.

Zatvorila oči, sklonila sa k Noelovi a nosom ho poštekli po hlavičke. Pri dotyku s jemnými vláskami si opäť spomenula na Annu. Ešte pevnejšie stisla viečka. Keby len prišla na spôsob, ako sestre pomôcť! No zatiaľ bola úplne bezmocná. Zhlboka sa nadýchla Noelovej vône.

– Chrústik môj, – zašepkala.

– Ako sa ti darí v práci? – Signe sa pokúsila nasadiť ľahký tón a pritom nakladala na tanier poriadnu porciu fa-

šírky, zelených fazuliek, zemiakového pyrė a smotanovej omáčky.

Odkedy sa Matte znova nasťahoval domov, väčšinou sa len trochu porýpal v jedle, hoci zakaždým, keď prišiel na obed, varila jeho najobľúbenejšie. Zaujímalo by ju, či vôbec niečo jedáva, keď je sám vo svojom byte, lebo bol chudý ako trieska. Ešteže aspoň vyzeral zdravšie, keď už zmizli stopy po tom napadnutí. Keď za ním prvý raz po útoku prišli do nemocnice, nezadržala výkrik hrôzy. Bol úplne dobitý. Tvár mal takú opuchnutú, že sa takmer nedalo zistiť, či tam naozaj leží jej Matte.

– Celkom dobre.

Signe sa pri počutí synovho hlasu strhla. Na odpoveď čakala tak dlho, až takmer zabudla, že mu položila nejakú otázku. Matte zaboril vidličku do pyrė a potom si odkrojil kúsok fašírky. Uvedomila si, že zadržala dych, keď napäto sledovala, ako si ju kladie do úst.

– Prestaň civieť na chlapca, keď je, – zahundral Gunnar, ktorý si už pridával ďalšiu porciu.

– Prepáč, – povedala a zavrtela hlavou. – Som... veľmi sa teším, keď vidím, že ti chutí.

– Mami, neboj sa, nechystám sa zomrieť od hladu. Pozri sa, ako si dávam! – aby potvrdil svoje slová, nabral si plnú vidličku a rýchlo ju vložil do úst.

– Dúfam, že v práci ťa nezdierajú z kože.

Gunnar opäť podráždene šibol pohľadom na Signe. Vedela, že ju pokladá za priveľmi starostlivú a synovi by mala dožičiť trochu slobody. No nemohla si pomôcť. Matte bol jej jediné dieťa a od toho decembrového dňa, keď sa takmer pred štyridsiatimi rokmi narodil, sa často budila celá sponená po nočných morách, v ktorých ho jednoducho čosi ohrozovalo a trápilo. Nič na svete nebolo dôležitejšie, než aby sa mal dobre. A ona sa mu to usilovala zabezpečiť. Vedela, že Gunnar to cíti rovnako, lebo svojho syna zbožňoval tak ako ona. On bol však lepšie usposobený nato, aby potlačil temné myšlienky, ktoré prináša so sebou láska k dieťaťu.

Signe si neustále uviedomovala, že stačí sekunda, aby prišla o všetko. Keď bol Matte ešte len bábätko, snívalo sa jej o skrytej srdcovej chybe a donútila lekárov, aby urobili komplexné vyšetrenie, ktoré ukázalo, že jej synček je zdra-

vý ako repa. Počas prvého roka jeho života spávala nanajvýš pár hodín, jednodaj vstávala a kontrolovala, či dýcha. Keď potom podrástol, ba aj keď už chodil do školy, jedlo mu krájala na malé kúsky, aby mu náhodou nezabehlo a nezadusil sa. Vtedy sa jej zasa zvyklo snívať, ako mu do detského tela narážajú autá.

Počas synovej puberty ju prenasledovali ešte horšie nočné mory. Alkoholická kóma, šoférovanie v opitom stave, bitky. Pri takýchto snoch sa zavše tak metala v posteli, že zobudila Gunnara. Ťaživé sny neustávali, iba sa menili. Preto radšej vždy sedela a čakala, kým sa Matte nevráti domov. Jej pohľad nepokojne blúdil z telefónu na okno. A srdce jej vždy divo poskočilo, keď počula, že sa niekto blíži k domu.

Noci mala trochu pokojnejšie, až keď sa odsťahoval. Vlastne to bolo čudné, veď jej strach a obavy mali byť väčšie, keď ho už nemohla strážiť. No verila, že jej syn sa zbytočne nevrhá do rizika. Svojou výchovou doňho vstúpila opatrnosť. A bol aj pozorný a nikdy by nikomu neublížil. To logicky malo znamenať, že nikto neublíži ani jemu.

Pri spomienke na množstvo zvierat, ktoré jej za tie roky podonášal do domu, sa musela usmiať. Ranené, opustené aj vypĺznuté. Tri mačky, dvoch zrazených ježkov a vrabčičaka s poraneným krídlom. Nehovoriac o hadovi, ktorého objavila náhodou, keď mu odkladala do bielizníka vypraté veci. Po tomto výmysle jej však musel odprisahať, že plazy ponechá svojmu osudu, odhliadnuc od ich zranenia či opustenosti. Súhlasil, hoci veľmi nerád.

Čudovala sa, prečo nechcel byť veterinárom či lekárom, ale zdalo sa, že štúdium ekonómie si užíva. Ukázalo sa, že má hlavu na čísla. Rovnako sa mu páčila aj práca v mestskom úrade. Napriek tomu mal v sebe čosi, čomu nerozumela. Nevedela to pomenovať. A vtedy sa jej začali vracaf zlé sny. Každú noc sa budila spotená a pred očami sa jej premietali fragmenty nočnej mory. Čosi nebolo v poriadku. Na jej nesmelé otázky však odpovedal mlčaním. Preto sa napokon sústreďovala nato, aby sa aspoň poriadne stravoval. Veď keby pribral pár kíl, hneď by všetko vyzeralo inak.

– Nezeš ešte trochu? – prosila Matteho, keď odložil príbor a na tanieri pred ním zostala polovica obrovskej porcie.

– Signe, prosím ťa, prestaň, – zahriakol ju Gunnar. – Nenúť ho.

– To nič, – pousmial sa Matte.

Mamin chlapček. Nechcel, aby sa kvôli nemu hádali, hoci mama po štyridsiatich rokoch manželstva vedela, že otec si pošomre aj pokričí, ale tým sa to končí. Vlastne by len ťažko našla lepšieho muža. Preto ju hneď – ako neraz – začalo trochu hrýzť svedomie. Uvedomovala si, že za tieto nedorozumenia si môže sama, lebo je taká hrozne ustráchaná a bojazlivá.

– Prepáč, Matte. Samozrejme, že ťa nenútim jesť!

Oslovila ho zdobneninou, ktorú dostal, keď začal rozprávať a celé svoje meno ešte nevedel vysloviť poriadne. Sám sa nazval Mattem a od tých čias mu tak hovorili všetci.

– Vieš, kto prišiel domov na návštevu? – pokračovala vesele a začala zbierať taniere zo stola.

– Nie, netuším.

– Annie.

Matte sa zarazil a pozrel na ňu.

– Annie, moja Annie?

Gunnar sa zasmial. – To som si mohol myslieť, že ťa to preberie. Ešte vždy máš pre ňu slabosť, však?

– Ale čo... prestaň.

Signe si v tej chvíli predstavila pred sebou pubertiaka s ofinou na očiach, ako jej jachtajúc oznamuje, že si našiel dievča.

– Dnes som jej bol odviezť nejaké potraviny, – pokračoval Gunnar. – Je na Ostrove duchov.

– Joj, nevolaj to tak! – strhla sa Signe. – Veď má svoje meno, Sivý ostrov.

– Kedy prišla? – opýtal sa Matte.

– Tuším včera. Chlapec je s ňou.

– Ako dlho sa zdrží?

– Hovorila, že to zatiaľ nevie. – Gunnar si vložil pod hornú peru guľôčku žuvacieho tabaku a pohodlne sa oprel.

– A... vyzerá ako kedysi?

Gunnar prikývol. – Veru hej, naša Annie sa vôbec nezmenila. Pekná ako vždy. Azda má len trochu smutnejšie oči, no to sa mi mohlo iba zdať. Možno sa doma s mužom nepohodli. Čo ja viem.

– Na také čosi netreba ani myslieť, – zahriakla ho Signe.
– Videl si chlapca?

– Nie, Annie ma čakala na môle. Nemal som čas na zbytočné reči. Ale ty by si ju mohol navštíviť, nemyslíš? – Gunnar sa obrátil na Matteho. – Návšteva na Ostrove duchov ju môže len potešiť. Prepáč, na Sivom ostrove! – dodal s potutelným úsmevom, keď sa pozrel na svoju ženu.

– Aj tak sú to len hlúpe reči a poverčivé povedačky, ktoré netreba podporovať, – neodpustila si Signe a zamračila sa.

– Annie im verí, – ozval sa potichu Matte. – Vždy hovorievala, že sú tam.

– Kto? – Signe pôvodne chcela zmeniť tému rozhovoru, no teraz s napätím očakávala Matteho odpoveď.

– Mŕtvi. Annie hovorila, že z času na čas ich videla aj počula a že nie sú nebezpeční. Iba tam jednoducho zostali.

– Pánboh s nami a zlé preč! Radšej si dajme dezert. Uvarila som rebarborový krém. – Signe rýchlo vstala. – No v jednom má ocko pravdu, aj keď sem-tam tára, určite by sa potešila tvojej návšteve.

Matte mlčal. Očividne bol v myšlienkach veľmi ďaleko.